

Roligt och hemskt. Marianne Anderssons bilder handlar om att hålla vardagens kaos på arm-längds avstånd.

I ögonvrån blir lampan en bomb

Marianne Anderssons bildvärld består av misstag, olyckor och underligheter. Bryggan –

eller är den en bänk? – har havererat och sjunkit till hälften, barnet skriker och mammans ansikte har förvandlats till en gran.

De rätt små målningarna handlar inte om katastrofer eller livsavgörande händelser utan mer om de där ständigt pågående försöken att hålla vardagslivets entropi stängd, att hålla ett yttre och inre kaos på armslängds avstånd.

Även i färg och form tampas Marianne Andersson med slumpen och tillfälligheternas spel och utvinns maximal styrka ur en färgfläck eller en tveksam blyertslinje. Eller "styrka"? Hennes styrka är just bristen på kraft och entydighet. Välkända ting som bord och stolar förvandlas framför mina ögon och antar nya skepnader. I ögonvrån blir lampan en bomb och – blink – tillbaka till lampa igen. Efter ett tag tycks själva galleri-rummet på Mors Mössa flyta i ett drömskt ljus.

Om man blandade dikter och infall av Gunnar Ekelöf och Lennart Hellsing, la till en joker och gjorde om allt till måleri kanske det skulle se ut ungefär som Marianne Anderssons bilder. Liksom de båda herrarna har hon en akut känslighet för tingens och begreppens inneboende möjligheter och rörlighet. Hon kan locka fram hallucinatorisk energi ur en säng. Det är roligt, hemskt och, och ... allde-

les underbart. Samtidigt.

För några år sedan ställde hon ut teckningar med starka måleriska kvaliteter på Mors Mössa. Nu visar hon målningar som gifter ihop kol och färg från andra hållet. Gränserna mellan dessa båda genrer är inte särskilt intressant efter decennierna av blandbruk, och när det gäller Marianne Andersson känns det helt ovidkommande vilket som kom först, färgen eller teckningen. Målningarna i sig har en sådan bärighet att det inte spelar så stor roll hur de kom till. Färgskalan är mystiskt koloristisk. Kommunalgrått, uniformsrött och 50-talsgrönt. Det låter inte klokt och utvinns ur små burkar som man målar bilmodeller och tennsoldater med. Det syns inte om man inte vet om det, men lägger ytterligare en dimension till bilderna. Barnkammarens färgglåda ingår såväl rent fysiskt som metaforiskt i denna bildbrygd.

Marianne Anderssons subjektiva pensel banar en egen väg i det svenska konstlandskapet. Samtidigt rör hon sig på mark – i vardagsliv och bland barndomsminnen – som är igenkännlig för många. Vem har inte skrämts av granarna utanför sängkammarfönstret, legat i en sjukhussal och undrat om inte taklampan avger farlig strålning eller skrikit så där hjärtskärande som Lilla O?

Gunilla Grahn-Hinnfors

Marianne Andersson
Mors Mössa t o m 5/9